

Arrest

nr. 51 616 van 25 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANHALST, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 28 juni 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, afkomstig uit Yerevan, Armenië. U woonde er met uw echtgenote G.(...) L.(...) (OV 6.489.100) en jullie twee kinderen. Sinds het overlijden van haar man in 2004 woonde de moeder van uw echtgenote, T.(...) R.(...) (OV 6.489.095), bij jullie in. Uw schoonmoeder was van gemengd Armeens-Azerische origine. Sinds 2002 kende zij omwille van haar afkomst problemen in de wijk waar zij woonde. Zij en haar man werden geregeld lastiggevallen en aangevallen. Nadat zij bij jullie ingetrokken was – jullie woonden in dezelfde wijk - bleef zij grotendeels binnen om problemen te vermijden. In februari 2008 gingen uw vrouw en schoonmoeder stemmen. Aan het stemlokaal werden zij door de voormalige buurvrouw van uw schoonmoeder uitgescholden voor Turken en Azeri. Door de commotie die ontstond konden uw vrouw en schoonmoeder niet stemmen. Begin april 2008 geraakten uw zoon en uw schoonmoeder gewond bij een ruzie tussen uw schoonmoeder en enkele buurvrouwen omwille van haar etnische origine. Diezelfde maand werd u op de binnenplaats aangevallen door familie en vrienden van een van de burens, genaamd A.(...). Die was eerder, op 1 maart 2008, omgekomen bij de rellen naar aanleiding van de frauduleuze verkiezingen. Zij verweten jullie, als gezin van gemengde origine, zijn dood. U werd gewond in het ziekenhuis opgenomen. Toen u in het ziekenhuis lag, werd u ontslagen. Daarop besloot u een winkel in de wijk over te nemen. In maart 2009 werden er vernielingen aangericht in deze winkel door familieleden van A.(...). Op 15 april 2009 werd uw schoonmoeder opgenomen in het ziekenhuis met een hartaanval. Zij bleef opgenomen tot augustus. U trof een regeling met uw voormalige chef zodat ook u en uw gezin in de kamer konden logeren. Na de hospitalisatie van uw schoonmoeder vertrokken jullie naar het dorp Tsovinar in het district Martuni, waar u een huis had gehuurd. Daar woonden jullie tot aan jullie vertrek uit Armenië. Op 10 september 2009 vertrokken jullie per vliegtuig naar Minsk, Wit-Rusland. Jullie verbleven twee dagen bij een Armeens gezin in Brest. Van daaruit werden jullie per auto naar België gebracht, waar jullie aankwamen op 15 september 2009. U vroeg dezelfde dag nog asiel aan samen met uw vrouw en schoonmoeder. Ter staving van uw identiteit en asielerelaas legt u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en een kopie van de overlijdensakte van uw schoonvader.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw schoonmoeder beroept. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw schoonmoeder door mij besloten werd dat haar de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing werd genomen, alsook voor de bespreking van de door u voorgelegde documenten, dient verwezen te worden naar de beslissing betreffende de asielaanvraag van uw schoonmoeder. Voormelde beslissing is deels gebaseerd op de vaststelling van tegenstrijdigheden en inconsistenties in de verklaringen van u en uw echtgenote en uw schoonmoeder voor het Commissariaat-generaal:

"[...] Met betrekking tot de problemen die jullie kenden met de familie van A.(...) werden bovendien enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld in de verklaringen van u, uw dochter en uw schoonzoon. Uw schoonzoon verklaarde dat hij klacht indiende bij de politie nadat u en uw kleinzoon gewond raakten bij de ruzie op 10 april. Hierna zou hij thuis bedreigd zijn door vrienden en familieleden van de vader van A.(...) opdat hij zijn klacht zou intrekken. Uw dochter zou hierbij aanwezig geweest zijn. (G.(...) H.(...) – CGVS, p.9-10) Uw dochter verklaarde daarentegen dat zij toen niet thuis was. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde zij dan weer dat uw schoonzoon twee keer bedreigd was met als doel de intrekking van een klacht, met name na de incidenten waarbij respectievelijk u en uw schoonzoon gewond raakten. De tweede keer zou zij wel thuis geweest zijn, bij de eerste keer niet omdat zij in het ziekenhuis was. (G.(...) L.(...) – CGVS, p.8) Dit kan echter niet als verklaring aanvaard worden. Uw schoonzoon maakte immers voor het Commissariaat-generaal geen enkele melding van bedreigingen om zijn klacht naar aanleiding van de aanval op hem in te trekken. Deze klacht zou zonder verder gevolg door de politie geklasseerd zijn als een gevecht. (G.(...) H.(...) – CGVS, p.12-13) Deze tegenstrijdigheid bleef bestaan na confrontatie. (G.(...) L.(...) – CGVS, p.8)"

"Daarnaast verklaarde uw dochter dat het wijkhoofd, nadat de winkel van haar man vernield was, persoonlijk naar hun huis kwam om bedreigingen te uiten tegenover haar en haar man. Indien zij niet zouden vertrekken zou hij heel het gezin doen verdwijnen. (G.(...) L.(...) – CGVS, p.9) Uw schoonzoon maakte hier, noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal, op enig moment melding van. Hij stelde uitdrukkelijk dat er na de vernielingen in de winkel geen andere incidenten meer geweest waren. (G.(...) H.(...) – CGVS, p.14) Hiermee geconfronteerd, kon uw dochter geen verklaring geven voor deze discrepantie. (G.(...) L.(...) – CGVS, p.9) Het is niet geloofwaardig te noemen dat uw schoonzoon een dergelijk belangwekkend incident – rechtstreekse

bedreigingen geuit door een vertegenwoordiger van de lokale overheid – niet zou vermelden indien dit werkelijk plaatsgevonden zou hebben."

"Deze tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van jullie asielrelaas, met name de ernstige problemen die jullie gekend zouden hebben met de familie van A.(...) na diens overlijden. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake ernstig ondermijnd."

"Ook met betrekking tot de problemen die u en uw dochter en haar gezin kenden voor 2008 werden tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld in jullie verklaringen. U verklaarde dat het gezin van uw dochter pas problemen kreeg omwille van u sinds de verkiezingen in 2008. (CGVS, p.13) Uw schoonzoon verklaarde echter dat zij al problemen kregen nadat u bij hen introk in 2004. (G.(...) H.(...) – CGVS, p.6, 8) Ook uw dochter verklaarde dat er al vóór 2008 problemen waren toen men uw afkomst achterhaald had. (G.(...) L.(...) – CGVS, p.5) Dit valt echter niet te rijmen met haar verklaringen als zouden de burens pas in 2008 bij de verkiezingen uw afkomst achterhaald hebben. (G.(...) L.(...) – CGVS, p.6) Dit is ook wat u in eerste instantie opgaf als het moment waarop de burens van uw dochter uw afkomst te weten kwamen. (CGVS, p.9) Hiermee geconfronteerd verklaarde uw dochter dan weer dat de jongeren uit haar flatgebouw uw en haar afkomst al eerder kenden. (G.(...) L.(...) – CGVS, p.7) Dit is nog steeds tegenstrijdig met jullie verklaringen dat jullie afkomst pas in 2008 bekend raakte in de buurt waar uw dochter en haar gezin woonden."

"[...] Tot slot dient nog vastgesteld te worden dat de verklaringen van u, uw dochter en uw schoonzoon met betrekking tot de door jullie gevolgde reisweg van Armenië naar België geenszins aannemelijk te noemen zijn. U verklaarde per vliegtuig vanuit Armenië naar Wit-Rusland te zijn gereisd. Van daaruit zou u over land naar België zijn gereisd. U reisde samen met uw dochter en haar man. (CGVS, p.5-6) U verklaarde dat jullie paspoorten door de man die jullie begeleidde van Armenië naar Wit-Rusland, V.(...), werden bijgehouden en dat hij persoonlijk jullie paspoorten toonde bij de grenscontrole in Yerevan. Bij aankomst in Minsk zou er geen enkele controle zijn geweest. (CGVS, p.6) Uw dochter en schoonzoon verklaarden echter dat V.(...) deze documenten aan jullie gaf voor de grenscontrole in Yerevan en dat jullie afzonderlijk gecontroleerd werden. In Minsk zou V.(...) jullie paspoorten aan de grenscontrole getoond hebben. (G.(...) H.(...) – CGVS, p.4; G.(...) L.(...) – CGVS, p.4) Deze tegenstrijdigheid bleef bestaan na confrontatie. (G.(...) H.(...) – CGVS, p.5) [...]"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn schoonmoeder, T.R.. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 51 614 van 25 november 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers schoonmoeder, T.R. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoekster herhaalt haar relaas van de vervolgingsfeiten, dat van haar dochter en van diens echtgenoot. Voor haar dochter en schoonzoon komt volgens verzoekster uit het feitenrelaas, aangevuld met enkele kenmerkende details uit het gehoorverslag, tot uiting dat zij voldoen aan de voorwaarde van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster merkt ook op dat al de discriminatoire handelingen die haar te beurt zijn gevallen te wijten zijn aan haar afkomst. Haar gemengde origine (Azerisch-Armeens) maakte dat zij uit Armenië is gevlucht. Volgens verzoekster moet er tevens vastgesteld worden dat er coherentie is in haar antwoorden, die van haar dochter en die van haar schoonzoon en er aldus geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden. Verzoekster haalt een aantal passages aan uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Cedoca nota, stuk 21, Landeninformatie, SRB Armenië, Situatie van gemengde koppels) en stelt hierbij dat dit artikel dateert van het jaar 2002, dat er problemen bestaan waar men zeer discreet over is en dat alle Azeri's uit Armenië en Nagorny Karabach vertrokken zijn in 1988. Verzoekster meent dan ook dat deze nota alleszeggend is en samen met het verhaal van de drie asielzoekers de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerlegt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen faalt wanneer wordt

gesteld dat zij over informatie beschikt waaruit blijkt dat Azeri geen problemen zouden hebben in Armenië.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster geeft een betoog over de daden van vervolging, die zowel fysisch als psychisch van aard zijn en discriminerend in die zin dat een beroep op beampten van de gemeentelijke administratie, wijkinspecteur of politie niets uitmaakt. Verzoekster herhaalt wederom het asielrelaas en meent dat de door haar dochter, schoonzoon en zichzelf aangegeven feiten voorbeelden van discriminerende handelingen zijn waardoor zij met dagelijkse angstsymptomen moeten rondlopen, die het leven ondraaglijk maken. Volgens verzoekster is haar opname in het ziekenhuis voor hart- en psychische problemen daarvan het resultaat. Verzoekster ontwaart een motiveringsgebrek omdat zij meent dat er weinig of geen gewag wordt gemaakt van de verscheidene en onophoudende discriminaties. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar verouderde teksten van 2002 en 2004 en verklaart zelf in de nota's dat er verkeerde, onvolledige gegevens kunnen in vermeld staan, aldus verzoekster. Verzoekster oppert dat veel informatie door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verwerkt werd in het feitenrelaas van haar dochter, schoonzoon en zichzelf, zodanig dat men een verkeerd beeld heeft van de totaliteit van de gegevens. Verzoekster merkt nog op dat met betrekking tot de confrontaties er geen sprake is geweest van een effectieve fysieke aanwezigheid van twee of meer personen die een antwoord of reactie geven op een onvolledig afgelegde verklaring van een asielzoeker. De afwezigheid van confrontaties, die nochtans vermeld staan in de motivering van de beslissing maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster is van mening dat de motivering van de beslissingen aangaande haar schoonzoon en dochter afzonderlijk in hun persoonlijke beslissingen dient te worden vermeld en niet in het dossier of in haar beslissing, aangezien haar schoonzoon hoofdzakelijk problemen kreeg vanaf 2004 en verzoekster vanaf 2002. Verzoekster wijst erop dat niet iedereen hetzelfde heeft meegemaakt of getuige is op hetzelfde ogenblik, op dezelfde plaats en van hetzelfde feit, te meer gezien het subjectieve karakter van de zienswijze en het aanvoelen van iedereen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op die manier niet alle argumenten en feiten in overweging van het verhaal van haar schoonzoon en dochter om tot een evenwichtige en evenredige beslissing te komen. Voorts stelt verzoekster dat haar beslissing gebaseerd is op de vaststelling van tegenstrijdigheden, incoherenties en inconsistenties in de verklaringen van verzoekster, haar dochter en haar schoonzoon. Verzoekster meent dat het elementen zijn die samen moeten genomen worden en die geen tegenstrijdigheden zijn. Met betrekking tot de vaststellingen aangaande A. werpt verzoekster op dat het kan zijn dat er meer dan 10 doden waren. Zwaar gekwetsten zouden normalerwijze deel moeten uitmaken, na overlijden, van de overlijdensstatistieken, doch vergissingen en politieke overwegingen kunnen dit anders "aanbrengen" (sic). Dat de familienaam van A. niet gekend is, is volgens verzoekster niet verwonderlijk in de Armeense context en cultuur. Verzoekster ziet evenmin een tegenstrijdigheid alwaar werd vastgesteld dat haar schoonzoon geen enkele melding maakte van bedreigingen om zijn klacht in te trekken, terwijl haar dochter verklaarde dat haar man tweemaal bedreigd werd om een klacht tegen de familie van A. in te trekken. Verzoekster meent dat dit een verkeerde zienswijze is. Het ene sluit volgens haar het andere niet uit, "temeer daar het merendeel van de vragen gerichte vragen zijn en geen andere vragen" (sic). Verzoekster oppert verder dat de kandidaat asielzoeker de kans en de tijd niet wordt gegeven om eerst "een los verhaal te geven" (sic). Gezien er geen confrontaties plaatsgevonden hebben, blijven er volgens verzoekster grijze zones over, hetgeen niet noodzakelijk een tegenstrijdigheid betekent. Met betrekking tot het wijkhoofd geeft verzoekster te kennen dat men in de wijk deze persoon dikwijls kan ontmoeten en dat elke discussie en elke bedreiging verschillend wordt opgenomen door elkeen uit de wijk. Voorts meent verzoekster dat ieder een probleem op een verschillende manier aanvoelt. Niets belet dat de data verschillen waarop verzoekster en haar schoonzoon de problemen hebben doen starten. Verzoeksters schoonzoon spreekt van 2004 omdat hij dan een grotere verantwoordelijkheid op zich nam. De escalatie van de feiten vond echter plaats in 2008. Verzoekster besluit: "Alle datums zijn belangrijk ge moet ze samen nemen" (sic). Dezelfde zienswijze geldt volgens verzoekster voor de vaststellingen betreffende hun reisweg. Verzoekster benadrukt dat iedereen dezelfde weg heeft gevolgd en er geen tegenstrijdigheden kunnen zijn. Verzoekster benadrukt dat een confrontatie klaarheid kan brengen wat de gebruikte reisdocumenten betreft.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster betwist de aangehaalde tegenstrijdigheden en stelt dat deze soms een element zijn van een geheel en die soms samen gelezen moeten worden om “een coherent gegeven te hebben” (sic). Anderzijds neemt het feitenrelaas opgenomen in de weigeringsbeslissing niet alle objectieve en subjectieve elementen over uit het gehoorverslag.

In een vijfde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met de context die is weergegeven door alle gegevens van de zaak en verouderde bronnen opgeeft betreffende de Azeri-Armeense problematiek. Verzoekster stelt dat uit recente informatie blijkt dat een Azeri vier Armeniërs zou gedood hebben en nu aanzien wordt als een held in zijn land, waaruit volgens verzoekster blijkt dat de problematiek nu gevoeliger en gevaarlijker is dan enige tijd geleden. Ook meent verzoekster dat het ondenkbaar is dat elke verzoeker/verzoekster hetzelfde vertelt als de andere. De ene is niet noodzakelijk getuige geweest van elementen vervat in het verhaal van een ander. Een verhaal kan onvolledig zijn, maar is daarom niet onwaarschijnlijk, aldus verzoekster.

Ter terechtzitting legde verzoekster originele en vertaalde medische certificaten neer van de in 2008 ondergane behandelingen in Armenië.

2.2. De vijf door verzoekster aangevoerde middelen bevatten in wezen allemaal inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat verzoeksters verklaringen over de houding van de Armeense bevolking tegenover mensen van gemengd Armeens-Azerische origine niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Bovendien blijkt de naam van A. wiens overlijden (onterecht) aan verzoekster en haar gezin zou zijn toegeschreven niet voor te komen op de lijst van de dodelijke slachtoffers van de onlusten op 1 en 2 maart 2008 in Yerevan. Over de problemen met de familie van A. sinds 2008 en over de eerdere problemen omwille van hun gemengde origine legden verzoekster en haar gezinsleden tegenstrijdige verklaringen af. Ten slotte zijn ook verzoeksters verklaringen en die van haar familieleden weinig aannemelijk wat de gevolgde reisweg en gebruikte reisdocumenten betreft.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster haar asielmotieven en deze van haar dochter en schoonzoon herhaalt om hieruit te besluiten dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient echter in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Een louter hernemen van het relaas volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het belijden van haar subjectieve vrees zoals die blijkt uit het gehoorverslag volstaat evenmin. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, werd er met betrekking tot de vervolgingsfeiten zoals ze door verzoekster en haar familieleden werden uiteengezet niet het minste begin van concreet bewijs geleverd. Ook aan haar verzoekschrift voegt verzoekster geen enkel stavingsstuk toe dat haar relaas met betrekking tot de vervolgingsfeiten kan schragen. Ter terechtzitting legt zij originele medische attesten neer met vertaling. De Raad relateert de bewijswaarde die aan deze stukken kan worden toegedicht aan hetgeen het attesten betreft die in de zomer van 2010 werden opgesteld ingevolge hospitalisaties in het voorjaar van 2008. Bovendien beschrijven de medische attesten, zoals de verwerende partij terecht opwerpt, hoogstens een medisch probleem en zijn behandeling en het al dan niet bevredigend resultaat daarvan, maar geven ze geenszins uitsluitel over de omstandigheden waarin de aandoening die tot de behandeling heeft geleid, werd opgelopen. De neergelegde stukken kunnen bijgevolg, spijs verzoeksters beweringen, niet als afdoende bewijs van de vervolgingsfeiten worden aanzien.

2.7. Indien er geen enkel stuk voorhanden is ter staving van het relaas van de vervolgingsfeiten, mag tenminste worden verwacht dat de verklaringen die verzoekster hierover aflegt aannemelijk zijn en vrij van tegenstrijdigheden. Verzoekster is weliswaar de mening toegedaan dat er geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden, doch dat het elementen zijn die samen moeten genomen worden om "een coherent gegeven te hebben", maar verduidelijkt niet op welke wijze een eventuele gezamenlijke appreciatie van de verschillende elementen bij machte zou zijn de hieronder weergegeven inconsistenties tot een coherent geheel om te smeden.

2.8. Omtrent de bedreigingen die verzoeksters familie onderging met het oog op de intrekking van de klacht blijkt immers duidelijk uit het administratief dossier dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van verzoeksters schoonzoon en haar dochter. Verzoeksters schoonzoon stelde dat hij klacht indiende bij de politie nadat verzoekster en zijn zoon gewond raakten bij de ruzie op 10 april, waarna hij later thuis bedreigd zou zijn, in aanwezigheid van zijn echtgenote (verzoeksters dochter) opdat hij zijn klacht zou intrekken (stuk 12, gehoorverslag CGVS 11/06/2010 G. H., p. 8-10). Verzoeksters dochter verklaarde daarentegen dat zij toen niet thuis was (stuk 11, gehoorverslag CGVS 11/06/2010 G. L., p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde verzoeksters dochter dan weer dat haar echtgenoot twee keer bedreigd was met als doel de intrekking van een klacht, met name na de incidenten waarbij respectievelijk verzoekster en haar echtgenoot (verzoeksters schoonzoon) gewond raakten en waarbij zijzelf één keer (de tweede bedreiging) aanwezig was. De tweede keer zou zij wel thuis geweest zijn, in tegenstelling tot de eerste keer omdat zij toen in het ziekenhuis was (stuk 11, gehoorverslag CGVS 11/06/2010 G. L., p. 8). De Raad ziet niet in hoe het feit dat "het merendeel van de vragen gerichte vragen zijn", de asielzoeker de kans en tijd niet krijgt "een los verhaal te geven" en "het ene het andere niet uitsluit", de concrete vaststelling dat er tegenstrijdige verklaringen zijn omtrent de bedreigingen om klacht in te trekken zou kunnen opheffen. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, geven de gerichte vragen juist de kans om de vervolgingsfeiten helder en correct te schetsen. Het feit dat zij hier niet in slaagt, zet haar geloofwaardigheid op de helling.

2.9. Met betrekking tot de start van de problemen volstaat het niet eenvoudigweg de verschillende versies op te sommen, met name dat verzoekster stelde problemen gekregen te hebben vanaf 2002, haar schoonzoon van 2004 spreekt omdat hij dan een grotere verantwoordelijkheid kreeg en de escalatie van de problemen pas in 2008 kwam, toevallig het tijdstip waarop verzoeksters dochter de start van de problemen situeert. Dergelijk betoog waarbij laconiek geconcludeerd wordt dat de data tezamen genomen moeten worden, kan niet worden aanvaard ter verschoning van de totale onverenigbaarheid die bestaat tussen de verscheidene verklaringen. Zoals reeds aangestipt situeert verzoekster de start van haar eigen problemen in 2002 (stuk 8, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 8) en de start van deze van haar dochter in 2008 bij de verkiezingen, aangezien op dat ogenblik de burens haar afkomst achterhaald hebben (stuk 8, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 13). Terwijl verzoeksters dochter enerzijds stelde dat de problemen reeds vóór 2008 begonnen zijn, toen men verzoeksters afkomst had achterhaald (stuk 11, gehoorverslag CGVS 11/06/2010 G. L., p. 5) en

anderzijds dat de buren pas bij de verkiezingen in 2008 de afkomst hebben achterhaald (stuk 11, gehoorverslag CGVS 11/06/2010 G. L., p. 6). Verzoeksters schoonzoon situeert de start van de problemen na het overlijden van zijn schoonvader en het intrekken van zijn schoonmoeder (stuk 12, gehoorverslag CGVS 11/06/2010 G. H., p. 6), wat overeenstemt met begin 2005. Hieruit blijkt dat alle betrokkenen een verschillende versie geven over de start van de problemen. Dergelijk gegeven betreft geen detail, maar maakt de essentie uit van het asielrelaas. De problemen die het gezin kende als gevolg van de gemengde origine waren immers de rechtstreekse aanleiding voor hun vertrek uit Armenië, waardoor mag worden veronderstelt dat verzoekster en haar familieleden gelijklopende verklaringen aflegden over de start van deze problemen. De vastgestelde tegenstrijdigheid op dit punt doet ernstig afbreuk aan verzoeksters geloofwaardigheid.

2.10. De vastgestelde inconsistentie aangaande het wedervaren van het gezin van verzoeksters dochter met het wijkhoofd, kan evenmin worden gerechtvaardigd door het verweer dat men het wijkhoofd dikwijls kan ontmoeten en dat elke discussie en bedreiging verschillend wordt opgenomen door iedereen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeksters schoonzoon een dergelijk belangrijke en ingrijpende gebeurtenis, met name een rechtstreekse en ernstige bedreiging vanwege het wijkhoofd die plaatsvond nadat de winkel van haar echtgenoot was vernield, niet zou vermelden indien dit werkelijk was voorgevallen. Verzoeksters schoonzoon verklaarde duidelijk dat er na de vernielingen die in zijn winkel waren aangebracht, geen andere incidenten meer geweest waren (stuk 12, gehoorverslag CGVS 11/06/2010 G. H., p. 14). Hieruit volgt dat aan de verklaringen van verzoeksters dochter over dit incident (stuk 11, gehoorverslag CGVS G. L., p. 9) geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.11. Ook de stelling dat verzoeksters schoonzoon de achternaam van A. niet zou kennen, omdat dit niet verwonderlijk is in de Armeense context en cultuur kan niet worden aangenomen. De familie van A. (o.a. diens vader) lag immers aan de basis van de problemen en verzoeksters schoonzoon diende meermaals klacht tegen hem in, waardoor redelijkerwijs van deze laatste kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de personalia van dit individu. De context en cultuur zijn geen aanvaardbare verklaring aangezien deze gegevens essentieel zijn in het kader van het asielrelaas.

2.12. Verzoeksters loutere ontkenning van de tegenstrijdigheden in verband met de reisweg is evenmin afdoende om deze onverenigbare verklaringen te weerleggen. Zo verklaarde verzoekster dat de begeleider de paspoorten toonde aan de grenscontrole, terwijl haar dochter en schoonzoon verklaarden dat de paspoorten werden overhandigd voor de grenscontrole en ieder individueel werd gecontroleerd (stuk 8, gehoorverslag CGVS verzoekster 11/06/2010, p. 6; stuk 11, gehoorverslag CGVS 11/06/2010 G. L., p. 4; stuk 12, gehoorverslag CGVS 11/06/2010 G. H., p. 4). Verzoeksters simpele ontkenning heft de tegenstrijdigheid niet op en valt niet te rijmen met de objectieve informatie uit het administratief dossier (stuk 21, Landeninformatie, CEDOCA-antwoordfiche grenscontroles buitengrens Schengenzone).

2.13. De Raad wijst erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Het is het gecombineerde gewicht van de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties die de geloofwaardigheid van het asielrelaas totaal ondermijnt. Het louter minimaliseren of ontkennen van deze tegenstrijdigheden en inconsistenties is niet voldoende om deze te weerleggen. Van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. In casu is dit niet het geval, waardoor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rechtsgeldig kon besluiten tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.14. Betreffende verzoeksters bewering dat inzake de confrontaties er geen sprake is geweest van effectieve fysieke aanwezigheid van twee of meer personen die een antwoord of reactie geven op een onvolledig afgelegde verklaring van de andere, merkt de Raad op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal in effectieve fysieke aanwezigheid van iedere asielzoeker, hen met onderlinge tegenstrijdige verklaringen dient te confronteren. In het (recent gewijzigde) koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wordt in artikel 17, §2 het volgende gesteld: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het

gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren". Deze werkwijze wordt in de bestreden beslissing als 'confrontatie' omschreven. Verzoekster toont echter niet aan dat zijn interpretatie van het begrip en de toepassing ervan tot een ander resultaat aanleiding zou geven. De Raad wijst er bovendien op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve instantie is en geen rechtsprekend orgaan. Om die reden is het niet verplicht een tegensprekelijk debat te organiseren omtrent de elementen waarop een eventuele beslissing gebaseerd is.

2.15. Waar verzoekster oppert dat er veel informatie door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verwerkt werd in de weergave van het feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissing, dat van haar dochter en haar schoonzoon, zodat er een verkeerd beeld ontstaat van de totaliteit van de gegevens, dient te worden opgemerkt dat verzoekster in gebreke blijft concreet aan te duiden welke elementen over het hoofd werden gezien in de weergave van het feitenrelaas die aanleiding geven tot een verkeerd beeld, wat dan op zijn beurt een invloed zou hebben op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Aangezien verzoekster niet aangeeft in welke mate zij door de eventuele summiere weergave zou zijn benadeeld, heeft zij geen enkel belang bij deze loze kritiek.

2.16. Voor zover verzoekster het oneens is met het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat verzoeksters beeld van de houding van de Armeense bevolking ten overstaan van mensen met gemengd Armeens-Azerische origine niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, dringt zich de vaststelling op dat verzoekster, ondanks haar uitgebreide mondelinge uiteenzetting ter terechtzitting dienaangaande, geen overtuigende informatie aanbrengt die hierop een ander licht zou werpen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat er de laatste jaren geen enkele informatie bekend is die zou kunnen duiden op vervolging van Azeri vanwege de overheid of op intolerantie van de kant van de Armeense bevolking. Zij worden beschouwd als Armeense staatsburgers met de hiermee verbonden rechten en plichten. Ook vroegere informatie (voor de periode 2002-2004) wijst niet op vervolging van personen van Azeri of gemengd Azeri-Armeense afkomst (stuk 21, Landeninformatie, SRB Armenië, Situatie van gemengde koppels). Verzoeksters verwijzing naar haar eigen problemen volstaat niet om de informatie uit de 'Subject Related Briefing' in twijfel te trekken, mede gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen. De door het Commissariaat-generaal ingewonnen informatie is daarentegen gebaseerd op uiteenlopende (o.a. niet gouvernementele) en betrouwbare bronnen. Verzoekster tracht het motief uit de bestreden beslissing in haar verzoekschrift te ontkrachten door selectief enkele zinsneden uit de gehanteerde informatie te citeren die de mogelijke discriminatie van Azeri's ondersteunt, maar ze gaat hierbij voorbij aan het feit dat het geheel van de informatie die uit een veelheid van bronnen voortspruit eensluidend is wat betreft de afwezigheid van een vervolgingsrisico voor gemengde koppels in Armenië. Verzoekster verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gebruikte informatie dateert van 2002 en 2004 en aldus verouderd zou zijn wat leidt tot mogelijke onnauwkeurigheid of onjuistheid van deze informatie, maar zij gaat eraan voorbij dat in de Landeninformatie tevens het Ambtsbericht van januari 2009 is opgenomen, waarin staat dat er geen informatie bekend is van vervolging van Azeri tijdens de overheid of intolerantie van de kant van de Armeense bevolking (stuk 21, Landeninformatie, Algemeen Ambtsbericht Armenië). Verzoekster laat na aan te tonen dat de informatie actueel niet meer van toepassing zou zijn of onjuist/onnauwkeurig zou zijn. Haar stelling dat uit recente informatie blijkt dat een Azeri vier Armeniërs zou gedood hebben en nu aanzien wordt als een held is een loutere bewering die verzoekster geenszins onderbouwt en waarvoor zij geen objectief bewijs aanbrengt. Aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat de situationele context, die blijkt uit de informatiebronnen waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, niet strookt met de werkelijkheid, is het aan de verzoekende partij om haar individuele vervolgingsvrees des te meer te concretiseren (cf. RvS 6 november 2002, nr. 112.347) en verzoekster faalt op dit punt. Verzoeksters betoog is bijgevolg niet bij machte dit ene motief, dat op zichzelf volstaat om de gehele beslissing te schragen, te doen wankelen.

2.17. De bestreden beslissing is verder nog gebaseerd op het feit dat verzoeksters verklaringen over A., de overleden zoon van de burens van haar schoonzoon, niet overeenstemmen met de informatie die beschikbaar is op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo kon worden vastgesteld dat verzoekster, haar dochter en schoonzoon unaniem verklaarden dat A. overleden was bij de onlusten op 1 maart 2008 in Yerevan, terwijl uit de informatie van het administratief dossier blijkt dat A. - wiens dood door de familie van A. wordt toegeschreven aan verzoekster en haar familie - niet voorkwam op de lijst van overleden slachtoffers van de onlusten op 1 en 2 maart in Yerevan (stuk 21, Landeninformatie, SRB, Victimes des événements du 1 mars 2008). Verzoeksters bewering dat het kan

zijn dat er meer dan 10 doden waren, dat zwaar gekwetsten normalerwijze deel moeten uitmaken na overlijden van de overlijdensstatistieken en dat vergissingen of politieke overwegingen dit anders kunnen aanbrengen zijn loutere hypothesen die geenszins worden onderbouwd en waarvoor zij geen objectief bewijs levert.

2.18. Waar verzoekster beweert dat de motivering voor de beslissing van haar dochter en haar schoonzoon afzonderlijk in hun persoonlijke beslissingen dient te worden vermeld, wijst de Raad op het feit dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Verzoekster stelde dat zij Armenië verlaten heeft omdat zij sinds 2002 problemen kende in de wijk waar zij woonde omwille van haar gemengd Azerisch-Armeense origine en dat ook haar dochter en schoonzoon hier het slachtoffer van zijn geweest. Verzoekster verklaarde immers zelf dat haar dochter en schoonzoon door haar problemen hadden (stuk 8, gehoorverslag verzoekster CGVS 11/06/2010, p. 13). Uit het administratief dossier blijkt dat zowel verzoekster, haar dochter en schoonzoon zich op dezelfde asielmotieven baseren. De commissaris-generaal heeft bijgevolg terecht verwezen naar de motieven van de negatieve beslissing ten aanzien van verzoekster in de beslissing van verzoeksters dochter en schoonzoon op grond van deze onderlinge verbondenheid. Gelet op het feit dat de vervolgingsfeiten die door alle familieleden werden aangehaald terug te voeren zijn op verzoeksters gemengde Azerisch-Armeense origine kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat in hunnen hoofde een gelijklopende beslissing moest worden genomen. Verzoeksters dochter en schoonzoon betwisten trouwens geenszins dat zij hun asielaanvraag verbonden hebben aan de asielaanvraag van hun (schoon-)moeder waardoor de genomen beslissingen in hunnen hoofde voldoende gemotiveerd zijn door de verwijzing naar de negatieve beslissing genomen ten aanzien van de asielaanvraag van hun (schoon)moeder (cf. RvS 21 februari 2007, nr. 168.045).

2.19. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord, zij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens als taal machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.20. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.21. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan. Het evenredigheidsbeginsel dat een veruitwendiging vormt van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.22. *Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel aannemelijk gemaakt.*

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

2.23. *In ondergeschikte orde vraagt verzoekster haar de subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoekster voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande haar asielrelaas en op de gegevens van het dossier toont zij niet aan dat er in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.*

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN